

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 11.7.2007
KOM(2007) 407 endelig

KOMMISSIONENS RAPPORT

om gennemførelsen siden 2005 af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne

[SEK(2007) 979]

DA

DA

1. METODE

I henhold til artikel 34 i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne¹ har Kommissionen forelagt en revideret rapport om anvendelsen af denne retsakt (i det følgende benævnt "rammeafgørelsen") i alle medlemsstater².

Nærværende anden rapport er et svar på en opfordring fra Rådet (retlige og indre anliggender), fremsat den 2. juni 2005³, til at ajourføre denne evaluering pr. 1. juni 2007, efter Rumæniens og Bulgariens tiltrædelse af EU den 1. januar 2007. De evalueringskriterier, som Kommissionen har anvendt i forbindelse med nærværende rapport, er dels de generelle kriterier, der nu sædvanligvis anvendes ved evaluering af gennemførelsen af rammeafgørelser (nyttevirkning, klarhed og retssikkerhed, fuld gennemførelse, overholdelse af gennemførelsesfristen)⁴, dels særlige kriterier for arrestordren, navnlig dens retlige karakter, dens effektivitet og dens hurtighed.

Ved udarbejdelsen af nærværende rapport har Kommissionen hovedsageligt baseret sig på de nye nationale bestemmelser om gennemførelsen af arrestordren som meddelt af medlemsstaterne, på disses bemærkninger vedrørende den første offentliggjorte rapport⁵ og på supplerende oplysninger modtaget fra Rådets generalsekretariat, herunder de foreliggende svar på det statistiske spørgeskema, som Rådets formandskab sendte til medlemsstaterne⁶, samt de udarbejdede og nedklassificerede evalueringsrapporter for Belgien⁷, Danmark⁸ og Estland⁹. Desuden har Kommissionen ført en bilateral dialog med de nationale kontaktpunkter, der er udpeget i denne sammenhæng, og deltaget i Europa-Parlamentets dialog med de nationale parlamenter om dette emne¹⁰.

2. EVALUERING

2.1. *En generel praksis til trods for visse indledende gennemførelsesproblemer*

Arrestordren er et vellykket tiltag. Denne rapport viser den større og større betydning, som arrestordren har år for år, idet brugen heraf i praksis giver dommerne en nem mulighed for udlevering inden for bindende frister, som er kortere end den tid, der medgik til de klassiske udleveringsprocedurer (se punkt 2.1.1). Kommissionen vil dog gerne i rapporten minde om de gennemførelsesproblemer, som det var nødvendigt at overvinde i 2005, og som til dels skyldtes forfatningsmæssige forhold (2.1.2).

¹ EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1.

² KOM(2005) 63 og SEK(2005) 267 af 23.2.2005, revideret ved KOM(2006) 8 og SEK(2006) 79

³ Rådets pressemeddelelse nr. 8849/05 af 3.6.2005, s. 10 og dokument nr. 8842/1/05 af 19.5.2005.

⁴ KOM(2001) 771 af 13.12.2001, punkt 1.2.2.

⁵ COPEN 118 af 2.9.2005.

⁶ COPEN 75 af 15.4.2005.

⁷ 16454/1/06 REV1 COPEN 128 pr. 3. januar 2007.

⁸ 13801/1/06 REV1 COPEN 106 pr. 6. december 2006.

⁹ 5301/1/06 REV1 COPEN 6 pr. 20. februar 2007.

¹⁰ Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om evaluering af den europæiske arrestordre, 2005/2175(INI), 15.3.2006.

2.1.1. Anvendelsen af den europæiske arrestordre er nu et helt normalt led i den almindelige praksis

Det samlede antal anmodninger, der udveksles mellem medlemsstaterne, er steget stærkt. Den europæiske arrestordre har således ikke blot i praksis erstattet udleveringsproceduren i EU, men brugen af den er på grund af de dermed forbundne fordele også endnu mere udbredt. De resterende tilfælde, hvor den ikke anvendes, skyldes hovedsageligt visse begrænsninger med hensyn til:

- anvendelsen af den europæiske arrestordre i overgangsperioden (artikel 32 / FR, IT og AT har afgivet de fornødne erklæringer herom; det er ikke tilfældet for CZ, LU, SI). Artikel 30, stk. 1, i den italienske lov fastsætter imidlertid, at bestemmelserne i den pågældende lov kun finder anvendelse på anmodninger om fuldbyrdelse af europæiske arrestordre, der er udstedt og modtaget efter lovens ikrafttrædelsesdato, dvs. den 14. maj 2005, hvilket ikke er foreneligt med rammeafgørelsen. CZ og LU har i øvrigt afgivet erklæringer, der ikke er i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 32, idet de omfatter såvel de europæiske arrestordre, hvor CZ og LU er anmodende medlemsstater, som dem, hvor de er fuldbyrdende medlemsstater. For så vidt angår CZ, er dette problem blevet løst efter vedtagelsen af en ændring til gennemførelsesloven, som trådte i kraft den 1. juli 2006. Desuden accepterer og udsteder CZ nu arrestordre for handlinger, der er begået før den 1. november 2004, undtagen for sine egne statsborgere. For lovovertrædelser begået af tjekkiske statsborgere inden den 1. november 2004, er udlevering således kun mulig ved anvendelse af den europæiske udleveringskonvention og dennes to protokoller af 15. oktober 1975 og 17. marts 1978. For lovovertrædelser begået af tjekkiske statsborgere efter den 1. november 2004 er udlevering stadig undergivet gensidighedsbetingelsen.
- udlevering af egne statsborgere (artikel 33 / AT har afgivet en erklæring herom til Rådet; men også DE i en del af året 2005-2006 og CY og CZ, to lande, som kun tillader udlevering af deres statsborgere for lovovertrædelser begået efter den 1. november 2004 for CZ og den 1. maj 2004 for CY). For PL er udlevering af egne statsborgere mulig, efter at loven er blevet ændret den 7. november 2006, men det verificeres systematisk, at lovovertrædelserne er strafbar i begge lande.

Til trods for, at der ikke er noget fælles statistisk redskab til rådighed for medlemsstaterne, synes de af disse fremsendte oplysninger at bekræfte, at udstedelsen af europæiske arrestordre bliver mere og mere almindeligt, og at vise tendenser, der vidner om denne procedures effektivitet.

I året 2005 har de 23 medlemsstater, der har meddelt oplysninger¹¹, i alt udstedt 6 900 arrestordre, hvilket er en fordobling i forhold til 2004. I mere end 1 770 tilfælde har arrestordrene ført til, at de eftersøgte personer er blevet fundet og arresteret. Tallene for 2006, som endnu ikke er officielle, bekræfter denne klare tendens med en stigning fra år til år.

¹¹ BE og DE har ikke kunnet meddele tal for 2005 (COPEN 52 9005/4/06 REV 4 af 30.6.2006, suppleret ved REV 5 af 18 januar 2007).

Fremsendelsen af arrestordrerne er hovedsageligt blevet foretaget af Interpol (58 % af det samlede antal udstedte ordrer) og/eller via Schengen-informationssystemet, i de 13 medlemsstater, der har adgang hertil (52 % af det samlede antal). I de resterende tilfælde er de europæiske arrestordrer som oftest blevet fremsendt direkte mellem de berørte medlemsstater¹². Det samlede antal modtagne arrestordrer, som de 23 medlemsstater har givet oplysninger om, er på over 8 500; dette tal er større end det samlede antal udstedte ordrer, da en og samme europæiske arrestordre kan være fremsendt til flere medlemsstater.

I 2005 blev der i de ovenfor nævnte 23 medlemsstater arresteret mere end 1 770 eftersøgte personer på grundlag af en europæisk arrestordre. Af dette samlede antal arrestationer førte mere end 86 % til udlevering til den anmodende medlemsstat (dvs. 1 532 udleverede personer) (60 % i 2004). Halvdelen af de i 2005 udleverede personer var indforståede hermed (i 2004 var det en tredjedel). Mere end en femtedel af de personer, der blev udleveret i EU i 2005, var statsborgere (eller havde fast bopæl) i den medlemsstat, der indvilgede i at udlevere dem, og i halvdelen af disse tilfælde blev der krævet en garanti som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 5, stk. 3.

De øvrige former for garantier, der kan kræves i tilfælde af en udeblivelsesdom eller en livsvarig straf, kræves kun sjældent, undtagen af bestemte medlemsstater såsom NL, der systematisk kræver sådanne garantier, hvilket kan medføre problemer for de fuldbyrdende medlemsstater.

De foreliggende oplysninger for 2005 bekræfter alt i alt, at det efter indførelsen af den europæiske arrestordre går betydeligt hurtigere end tidligere at opnå en udlevering. Den gennemsnitlige tid, der medgår til fuldbyrdelsen af en anmodning, er således mindsket fra ca. et år ved den tidligere udleveringsprocedure til mindre end 5 uger (helt bestemt 43 dage), og endog til 11 dage i de – ofte forekommende – tilfælde¹³, hvor den pågældende person er indforstået med udleveringen (henholdsvis 45 og 15 dage i 2004). Disse gennemsnitstal ændrer imidlertid intet ved det forhold, at Kommissionen med beklagelse må konstatere, at den tid, en udlevering tager, for visse landes vedkommende (IE og UK) er meget længere end disse gennemsnitstider og langt overskrider de i rammeafgørelsen fastsatte maksimumsfrister. I 2005 konstaterede Kommissionen ca. 80 tilfælde (dvs. knap 5 % af udleveringerne), hvor den frist på 90 dage, der er fastsat i rammeafgørelsens artikel 17, nr. 4, ikke kunne overholdes. Kommissionen vil gerne understrege, at selv om nogle lande systematisk underretter Eurojust om grunden til enhver forsinkelse, så er det ikke alle lande, der gør det, og den skal derfor opfordre medlemsstaterne til at øge deres bestræbelser på dette punkt.

På det praktiske plan er næsten alle medlemsstater tilfredse med den formular til den europæiske arrestordre, som findes i bilaget til rammeafgørelsen (artikel 8), men erfaringen har vist, at der må udvises stor omhu ved udfyldelsen af felterne vedrørende den eftersøgte identitet og beskrivelsen af lovovertrædelserne¹⁴. Der

¹² Tallene 58 % og 52 % giver tilsammen over 100 %, da en og samme arrestordre kan være fremsendt ad flere kanaler..

¹³ Statistikkene for IE (svaret på spørgsmål 7.2 "mellem en uge og et år") er ikke medtaget (COPEN 52 REV 4 af 30.6.2006).

¹⁴ EJN 6 af 31.3.2006.

skal desuden gøres opmærksom på, at det europæiske retlige netværk på internettet har stillet oplysninger til rådighed, som gør det lettere at finde frem til den kompetente nationale domstol (artikel 10, stk. 1)¹⁵, og at Eurojust har offentliggjort retningslinjer for, hvilken anmodning der skal imødekommes i tilfælde af konkurrerende anmodninger (artikel 16, stk. 2)¹⁶.

2.1.2. De forfatningsbetingede gennemførelsesproblemer i visse medlemsstater er nu løst

Regelkonflikter forhindrede midlertidigt i 2005 og 2006 en fuld anvendelse af rammeafgørelsen i EU. De nationale gennemførelsesbestemmelser ansås nemlig i 2005 i visse medlemsstater (PL, DE, CY) for helt eller delvis at være i strid med forfatningen. Kommissionen glæder sig over at kunne konstatere, at disse problemer nu er løst og ikke længere hæmmer anvendelsen af den europæiske arrestordre.

I det første tilfælde (PL) var det kun den bestemmelse i loven, der tillod udlevering af egne statsborgere (artikel 55, stk. 1), der ansås for at være forfatningsstridig. Bestemmelsen blev dog fortsat anvendt indtil den 6.11.2006, den af forfatningsdomstolen fastsatte frist, inden for hvilken regeringen havde tid til at bringe forfatningen i overensstemmelse med de europæiske forpligtelser¹⁷. I denne periode fortsatte Polen således med at udlevere egne statsborgere. Den polske lov om strafferetspleje er blevet ændret efter forfatningsændringen den 7. november 2006. Selv om disse ændringer først trådte i kraft den 26. december 2006¹⁸, har forfatningens nye artikel 55 i overensstemmelse med en afgørelse truffet af forfatningsdomstolen fundet direkte anvendelse i polsk ret siden den 7. november 2006.

I det andet tilfælde (DE) fandt forfatningsdomstolen det derimod nødvendigt at ophæve hele den vedtagne lov om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre, fordi visse bestemmelser var grundlovsstridige. DE ophørte således i perioden fra den 18.7.2005 til den 2.8.2006, datoen for ikrafttrædelsen af den nye tyske gennemførelseslov, med at overgive eller udlevere egne statsborgere. Landet accepterede kun at overgive andre eftersøgte personer efter udleveringsproceduren. Til gengæld fortsatte landet med at udstede europæiske arrestordre til de øvrige medlemsstater¹⁹.

Derved indledtes en periode med en usædvanlig retsusikkerhed. To medlemsstater (ES og HU), som påberåbte sig gensidighedsprincippet, nægtede i denne periode at anerkende de europæiske arrestordre, som DE fortsat udstedte. ES og HU var nemlig af den opfattelse, at DE ikke respekterede den gensidige tillid og derfor heller ikke kunne kræve, at de øvrige medlemsstater skulle acceptere de tyske anmodninger om overgivelse af statsborgere fra andre lande. Denne situation ophørte den 2.8.2006 med ikrafttrædelsen af den nye gennemførelseslov, som blev vedtaget den 20. juli 2006.

¹⁵ <http://www.ejn-crimjust.eu.int>

¹⁶ Bilag II til Eurojusts årsberetning for 2004.

¹⁷ Forfatningsdomstolens afgørelse (PL) P 1/05 af 27.4.2005, offentliggjort i samlingen af forfatningsdomstolens afgørelser (Orzecznictwie Trybunalu Konstytucyjnego. Zbiór urzędowy) 2005 ser. A nr. 4, punkt 42.

¹⁸ Artikel 607p, 607t, 607w i den polske lov om strafferetspleje.

¹⁹ Den tyske forfatningsdomstols afgørelse af 18.7.2005, BvR 2236/04, ligeledes offentliggjort i 58 NJW (Neue Juristische Wochenschrift) 2289 (2005).

I det tredje tilfælde (CY) bekræftede højesteret, at en overgivelse af cyprioter ville være forfatningsstridig, og den forpligtede ligesom PL regeringen til at foretage en forfatningsændring, som trådte i kraft den 28. juli 2006²⁰. Den således ændrede nye artikel 11 fastlægger imidlertid en tidsmæssig begrænsning af muligheden for overgivelse af egne statsborgere, idet dette kun er muligt for lovovertrædelser begået efter datoen for Cyperns tiltrædelse af EU, dvs. den 1. maj 2004. Den således ændrede forfatning åbner desuden mulighed for udlevering af cyprioter for lovovertrædelser begået efter ændringen, når dette sker på grundlag af internationale konventioner, som CY har ratificeret.

Det er i øvrigt interessant at bemærke, at højesteretterne i flere andre medlemsstater (CZ²¹, EL, PT m.fl.) i modsætning hertil har bekræftet gyldigheden af de nationale bestemmelser, der tillader overgivelse af egne statsborgere. Den tjekkiske forfatningsdomstol har i den forbindelse afgivet en udtalelse om, at gennemførelsen af rammeafgørelsen er foretaget korrekt. I sin afgørelse af 3. maj 2006 afslog forfatningsdomstolen at annullere loven om gennemførelse af den europæiske arrestordre, idet den mindede om, at EU's medlemsstater i deres retssystemer må have gensidig tillid til hinanden, også på det strafferetlige område, og at de tjekkiske borgere, der nu er unionsborgere, ikke kun kan nyde de dermed forbundne fordele, men også må acceptere de forpligtelser, som er forbundet med denne status. En midlertidig overgivelse af en tjekkisk borger med henblik på en retssag eller for at afsone en straf er derfor ikke i strid med den tjekkiske forfatning, som ikke kan anses at være til hinder for en korrekt gennemførelse af en europæisk retsnorm.

Helt generelt anskueliggør dette, hvor vigtigt det er, at medlemsstaterne med henblik på gennemførelsen af rammeafgørelser gør en indsats for at opnå indbyrdes overensstemmelse mellem deres nationale retssystemer. Endelig må det med opmærksomhed følges, hvilke udtalelser Domstolen fremsætter angående et præjudicielt spørgsmål, som den belgiske Cour d'Arbitrage har forelagt vedrørende grundlaget for EU-traktatens artikel 35.

I denne sag har en almennyttig forening, *Advocaten voor de Wereld*, anlagt en sag ved den belgiske Cour d'Arbitrage med påstand om, at loven af 19. december 2003²², der gennemfører rammeafgørelsen i BE, er uforenelig med artikel 10 og 11 i den belgiske forfatning. Forfatningsdomstolen har suspenderet sagens behandling og stillet Domstolen to præjudicielle spørgsmål, dels om rammeafgørelsen er forenelig med EU-traktatens artikel 34, stk. 2, litra b), ifølge hvilken rammeafgørelser kun kan vedtages med henblik indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, dels om afskaffelsen af prøvelsen af den dobbelte strafbarhed er forenelig med EU-traktatens artikel 6, stk. 2, og nærmere bestemt med legalitetsprincippet inden for strafferetten og med det ved denne bestemmelse garanterede princip om ligebehandling og ikke-diskriminering. Generaladvokat Colomer konkluderede i sit forslag, at rammeafgørelsen ikke er i strid med artikel 34, stk. 2, litra b), og at artikel 2, stk. 2, ikke krænker hverken legalitetsprincippet inden for strafferetten eller princippet om ligebehandling og ikke-diskriminering.

²⁰ Højesterets afgørelse (CY) af 7.11.2005, Ap. nr. 294/2005 (der foreligger også et engelsk resumé: Rådets dokument nr. 14285/05 af 11.11.2005).

²¹ Forfatningsdomstolens afgørelse af 3. maj 2006, 434/2006 Sb.

²² *Moniteur belge* af 22. december 2003, anden udgave, s. 60075.

Domstolen fulgte i sin dom²³ generaladvokatens forslag og forkastede alle de anbringender, som anførtes af foreningen Advocaten voor de Wereld.

Vurderingen af den ordning med overgivelse, som indførtes ved rammeafgørelsen, er således i det store og hele positiv.

2.2. En overvejende positiv status over gennemførelsen

2.2.1. Nye gennemførelsesforanstaltninger meddelt siden 2005

De nye lovgivningsforanstaltninger, som medlemsstaterne har truffet, har navnlig medvirket til at præcisere det retsgrundlag, der på nationalt plan åbner mulighed for:

- at overtage fuldbyrdelsen af den straf, den eftersøgte person idømmes (artikel 4, stk. 6/BE)²⁴
- foreløbigt at anholde en person, som en medlemsstat, der endnu ikke er med i Schengen-informationssystemet, har eftersøgt gennem Interpol (artikel 9, stk. 3/NL, SE, PL)²⁵
- at tillade en accessorisk overgivelse (for overtrædelser, som ikke alle falder inden for rammeafgørelsens anvendelsesområde) (HU)²⁶.

Disse foranstaltninger opfylder et behov, som allerede konstateredes i den første rapport, og som er blevet bekræftet i praksis. De bør tjene som forbillede for de medlemsstater, hvor disse muligheder endnu ikke består.

Desuden skal det bemærkes:

- at CZ har ændret sin gennemførelseslov for derved med tilbagevirkende kraft at give den europæiske arrestordre fuld virkning²⁷. Denne ændring trådte i kraft den 1. juli 2006. Som ovenfor anført består der dog stadig en begrænsning med hensyn til egne statsborgere. For lovovertrædelser begået af tjekkiske borgere inden den 1. november 2004 kan arrestordren således stadig ikke anvendes
- at DE den 20. juli 2006 vedtog en ny gennemførelseslov, som trådte i kraft den 2. august 2006, og som gør det muligt at efterkomme forfatningsdomstolens ovenfor nævnte afgørelse. I artikel 80 i den nye tyske lov, som anses at være i overensstemmelse med forfatningsdomstolens afgørelse, er det ikke desto mindre fastsat, at der i "blandede" tilfælde, hvor der ikke er en klar tilknytning til landet selv eller et andet land, skal foretages kontrol af dobbelt strafbarhed, ligesom der skal foretages en afvejning af forfølgningens effektivitet og den påståede lovovertrædelse, hvilket synes at være i strid med rammeafgørelsen.

²³ Domstolens dom af 3. maj 2007, C-303/05, endnu ikke offentliggjort i samlingen af afgørelser.

²⁴ Punkt 2.2.1 i den første rapport.

²⁵ Punkt 2.2.2 i den første rapport.

²⁶ Artikel 2 i Europarådets europæiske udleveringskonvention af 13.12.1957.

²⁷ Punkt 2.1.1 i den første rapport.

- at MT har vedtaget en ny lov om ændring af den maltesiske gennemførelseslov vedrørende den europæiske arrestordre, og at denne ændring trådte i kraft den 19. september 2006.

På baggrund af Kommissionens første rapport gav SI udtryk for, at man i lighed med CZ havde til hensigt at ændre lovgivningen med henblik på at give den europæiske arrestordre fuld virkning. Den 1. juni 2007 var der endnu ikke foretaget en sådan ændring.

2.2.2. Bemærkninger og nye oplysninger meddelt efter den første evaluering

De fleste medlemsstater har sendt en skriftlig reaktion på Kommissionens første rapport. Deres bemærkninger, som Rådet har offentliggjort,²⁸ har ført til, at Kommissionen har foretaget punktuelle ændringer af det dokument, der er knyttet som bilag til nærværende rapport. Mere end halvdelen af bemærkningerne vedrører oplysninger, som medlemsstaterne oprindeligt skulle have meddelt Kommissionen i henhold til rammeafgørelsens artikel 34, en fjerdedel skyldes faktiske fejl eller fortolkningsfejl i den første rapport, og de resterende giver udtryk for vurderinger, som Kommissionen ikke kan tilslutte sig, eller består i simple bemærkninger.

Selv om de generelle konklusioner i den reviderede første rapport fra Kommissionen fortsat er gyldige, synes det på baggrund af nævnte bemærkninger at kunne konstateres, at den samlede status over gennemførelsen er bedre, men bestræbelserne på at opnå overensstemmelse med rammeafgørelsen bør fortsættes.

2.2.3. Yderligere bestræbelser er nødvendige

Selv om de forbedringer, som medlemsstaterne siden 2005 har foretaget med hensyn til rammeafgørelsens gennemførelse, generelt synes at være tilfredsstillende, består de væsentligste af de mangler, som Kommissionen gjorde opmærksom på i sin foregående rapport, dog stadig.

Ud over ovennævnte problemer vedrørende den europæiske arrestordres tidsmæssige anvendelsesområde (CZ og PL for egne statsborgere, LU, SI) og overgivelsen af egne statsborgere (CY) er det således beklageligt stadig at måtte konstatere følgende mangler ved gennemførelsen:

- Ændring af minimumstærsklerne for straf (artikel 2 / NL, AT, PL; artikel 4 - 7b / UK).
- Genindførelse af en kontrol af dobbelt strafbarhed, for så vidt angår hele listen med de 32 kategorier af overtrædelser (artikel 2 / IT) eller blot en enkelt kategori (BE, SI²⁹, UK – når en del af lovovertrædelserne er begået på det nationale område, PL systematisk for egne statsborgere).
- Udpegning af et særligt organ som kompetent judiciel myndighed for alle aspekter (Art. 6 / DK) eller nogle aspekter (DE, EE, LV, LT).

²⁸ http://ue.eu.int/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=FR&cmsid=545&id=66
²⁹ SI forventer et lovforslag i 2007.

- Beslutningsmæssige beføjelser, der er overdraget de centrale myndigheder, er mere vidtrækkende end den blotte beføjelse til at yde bistand, som de kan tillægges i henhold til rammeafgårelsen (artikel 7 / EE, IE, CY).
- Ændring af de obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse (artikel 3, nr. 1 / DK, IE) ; artikel 3, nr.2 / IE) eller endog indførelse af grunde til afslag, som er mere vidtgående end rammeafgårelsen tillader (artikel 1, stk. 3 / EL, IE, IT, CY, PL), eller som ikke er forudset heri, såsom grunde der følger af anvendelsen af traktater eller konventioner, som ikke udtrykkeligt er udelukket ifølge rammeafgårelsen (artikel 3 / NL, UK). Med den nye maltesiske lov om gennemførelse af den europæiske arrestordre er nogle grunde til afslag dog blevet afskaffet såsom dem, der var begrundet i uretfærdige og repressive forhold, jf. artikel 16, stk. 2, i den nationale lov.
- Krav om supplerende betingelser (artikel 5, nr. 1 / MT, UK ; artikel 5, nr. 3 / NL ; IT) eller om angivelser eller dokumentation, der ikke er forudset i formularen (artikel 8, stk. 1 / CZ, IT, MT). For så vidt angår CZ, er Kommissionen blevet underrettet om, at det i et cirkulære af 19. maj 2006 fra justitsministeren er fastsat, at den formular, der skal benyttes ved udstedelse af en europæisk arrestordre, er den, der er fastlagt i rammeafgårelsen, og et cirkulære indgår ifølge tjekkisk ret som en del af lovgivningen. De tjekkiske retsmyndigheder er desuden kun forpligtede til at anmode om supplerende oplysninger, når de optræder som udstedende myndighed. I praksis synes nogle lande (UK, IE) næsten systematisk at anmode om supplerende oplysninger eller endog at forlange en ny udstedelse af arrestordren, hvilket skaber problemer for visse lande, hvis lovgivning ikke giver mulighed herfor, og forsinker proceduren betydeligt.
- Med hensyn til overgivelse af egne statsborgere, indførelse af en tidsmæssig begrænsning (artikel 4, nr. 6 / CZ og PL for egne statsborgere) eller genindførelse af kontrol med dobbelt strafbarhed (artikel 5, nr. 3 / NL, PL), samt forvandling af den straf, der er idømt i en anden medlemsstat (CZ, NL, PL).
- Proceduremæssige unøjagtigheder i forbindelse med indhentning af samtykke fra den anholdte (artikel 13 / DK; artikel 14 / DK).
- Forskellige former for praksis med hensyn til "accessorisk overgivelse" (i tilfælde, hvor den europæiske arrestordre ikke kun vedrører en lovovertrædelse, der er omfattet af rammeafgårelsen, men tillige andre overtrædelser, som ikke falder ind under rammeafgårelsens anvendelsesområde) som følge af mangelen på en udtrykkelig bestemmelse herom i rammeafgårelsen (artikel 16). En sådan overgivelse er mulig i mindst 9 medlemsstater (DK, DE, EE, ES, FI, LV, LT, AT, SE). I Frankrig tilkommer det dommeren at beslutte, om en sådan overgivelse er mulig, da loven ikke indeholder nogen bestemmelse herom.
- Manglende maksimumsfrist for afgørelsen ved en højere domstol (artikel 17 / CZ, MT, PT, SK, UK) eller en samlet maksimumsfrist, der overstiger normen på 60 dage (BE) eller loftet på 90 dage, hvis sagen behandles ved en appeldomstol (FR, IT).

3. KONKLUSION

Denne rapport bekræfter de generelle konklusioner, der blev draget for 2004. Til trods for en indledningsvis forsinkelse, der kunne være på helt op til 16 måneder (IT), og de forstyrrelser, som forfatningsmæssige problemer har medført i mindst to medlemsstater (DE i en del af 2005 og 2006, CY), må gennemførelsen af rammeafgørelsen siges at have været en succes. Den europæiske arrestordre kan anvendes i alle medlemsstater, herunder også i BU og RO siden den 1. januar 2007. Dens positive virkninger med hensyn til retslig kontrol, effektivitet og hurtighed viser sig dagligt, og dette samtidig med at de grundlæggende rettigheder respekteres.

Selv om der tydeligvis i 2005 er foretaget visse forbedringer af gennemførelsen, så er disse korrektioner stadig utilstrækkelige. Listen over de medlemsstater, som må gøre en indsats for at bringe sig i fuldstændig overensstemmelse med rammeafgørelsen, er stadig lang (navnlig CZ, DK, EE, IE, IT, CY, LU, MT, NL, PL, SI, UK).

I betragtning af nærværende evaluerings formål foregriber den ikke en senere og mere dybtgående analyse af praksis. Derfor vil Kommissionen også tillige tage fuld del i den gensidige evaluering (peer review) af anvendelsen af den europæiske arrestordre. I nærværende rapport og i det tilknyttede bilag har den søgt at fremhæve de praktiske aspekter i forbindelse med rammeafgørelsens gennemførelse i de 27 medlemsstater.